

Staten och militarismen

Ferdinand Domela Nieuwenhuis

1917

Staten kan icke existera utan militarismen. De som förklara sig mot militarismen men för staten ha därför icke allvarligt nog begrundat problemet. Dessa tvenne faktorer komplettera varandra.

Vad är egentligen staten?

Staten är, under alla sina olika former, ett instrument till förtryck, som den besittande klassen använder sig av för att hålla de besittningslösa i fattigdom och beroende.

Ju mer man utvidgar statens makt, desto starkare är dess förtryck. Och under den senare tiden har statens makt betydligt ökat, trots alla sociala reformer. Den börda som pressar industriarbetarna (producenterna) har blivit betydligt tyngre. Och det är på dem det hela vilar. Om man tar ett samhälle på 5,000 personer, varav 1,000 producera, så underhålla dessa 1,000 arbetare de 5,000, vilket blir en producent på fem konsumenter.

Man beräknar att i de europeiska staterna finns femton millioner män som äta ur statens krubba. De äro icke blott parasiter, men de hålla dessutom staternas öden i sina händer.

Till denna klass hör kungarna, ministrarna, diplomaterna och generalerna, adeln och militärbefälet, alla funktionärer, de som sitta inne med de höga platserna inom industrien etc. För dessa äro kriget, även när det leder till ett nederlag, profitabelt, såväl materiellt som socialt.

Man säger: det är just därför, som vi måste erövra statsmaskineriet för att göra det nyttigt för de besittningslösa. Tror ni på det?

En maskin som gjorts för ett visst ändamål, kan icke benytts till ett fullständigt motsatt ändamål. Allt det där pratet är därför bluff! Staten är en regeringsmaskin, en maktmaskin, och förutsätter alltid ett medel med vilket man kan böja de motvilliga. Den är således ett tvångsinstrument. Kalla det vad ni vill: polis, militarism, - det är sak samma, det är alltid makten som uppträder med våld. Staten är mänsklighetens mest öppna, mest skamliga och mest kompletta negation. Den bryter människornas internationella solidaritet och ersätter den med en begränsad, nationell sammanhållning, och detta just i syfte att förstöra, att erövra och underlägga sig den övriga delen.

Det finns icke den grymhet, den våldsgärning, det helgerån, den falskhet, det bedrägeri, den nedriga sammanväring, den skamliga banditism, det fräcka tjuveri, det förräderi som icke har begåtts och fortfarande dagligen begås under täckmanteln av *statens intresse*.

Machiavelli erkände det öppet.

Ty hur betraktade staterna alltid folken? Som en livlös massa, som en för staten avlad köttmassa, tvungen att underkasta sig och betala, bestämd till en evig lydnad.

Därför har staten behov av militarismen. Den kan icke leva och blomstra utan den. Det är således ett oförnuftigt företag, att bekämpa resultatet, utan att röra vid orsaken.

Människorna ha blivit utestängda från sin naturliga egendom (jorden) vare sig medelst våld eller list. Och berövade alla arbetsmedel måste de sälja sina krafter och utlämna sig på nåd och onåd till de besittande. Därav kommer slaveriet för den stora massan. Ty vad är det karaktäristiska för slaveriet? Att man *arbetar för andra*. Nå väl, den stora massan arbetar för andra. Den befinner sig i slaveri.

Och vem beskyddar och upprätthåller detta tillstånd?

Staten!

Staten tjänar således kapitalismens intresse, ty från den får den liv och tillvaro.

Militarismen utgör en integrerande beståndsdel i staten; man kan således icke klara sig utan den.

Läs Krapotkins bok: Den moderna staten. Där skall man se: "Det är alltid en livlig önskan att få avsättningsmarknad för sina produkter och strävan efter att exploatera de efterblivna folken, som är orsaken till de moderna krigen. I Europa slåss man icke längre för monarkernas ära. Man kastar den ena armén mot den andra för att skydda de mäktiga herrarna Rotchilds och Schneiders, det mycket aktade aktiebolaget d'Anzin, eller den mycket heliga katolska bankens i Rom inkomster. Kungarna räknas icke längre. Alla krig som förts i Europa sedan hundrafemtio år tillbaka ha varit krig för handelsintressen, för rätten till exploatering." I varje stat finns det en klick, en klass av män, ännu mäktigare än fabrikanterna, som söka nya avsättningsområden, nya källor till rikedom, och som tillskynda krig. Det är de stora finansiärerna, bankirerna, som ingripa i de internationella förhållandena och "utspya krig".

Läs vidare: "Demokratien och Finansiärerna" av Delaisi och ni skall se att hela världen hålles i finansiärernas feodala bojar. Fyrahundra storkapitalister sliter i Frankrike - och förhållandet är överallt detsamma - inne

med den verkliga makten, som de ställt under ledningen av ett tjugotal administratörer vilka äro de verkliga kungarna i Frankrike. Generalstaben är koncentrerad på deras händer, de stora bankerna, storindustrien och den stora handeln vilar hos dem. Och denna generalstab är sammansatt av ett utval av vetenskapsmän, ingenjörer, administratörer, som icke bildar en ärftlig kast, men som ständigt rekryteras på nytt bland de mest talangfulla så att den alltid består av de bästa männen med klar och öppen blick. Och Delaisi visar, att så länge man icke mot denna generalstab kan sätta en lika utvald kår, kommer varje revolution att misslyckas. Ty vad kan väl en fattig djävel ha för nytta av en automobil när han icke förstår att styra den? Och den ekonomiska maskinen är mycket mera komplicerad än en automobil. Delaisi glömmar blott en sak, att maskineriet icke alltid behöver bli så komplicerat som det är nu. Allting kan förenklas.

Under alla omständigheter - kapitalismen och dess tjänare, staten, motarbete freden. De behöva militarismen och kunna icke leva utan den. Och så länge man icke förstår detta kan man tala om fred så länge man vill, utan att den kommer.

Hela denna makt är koncentrerad mellan händerna på dem som dirigera statsmaskinen och det är ganska likgiltigt vilket politiskt parti som styr den. De producerande arbetarna räknas icke därför att de varken ha pengar eller makt, det som avgör allt. Men de äro det stora antalet och ha rätten på sin sida och det fyller oss med glada förhoppningar för framtiden.

Ty de som tro på en långsam om också kriminell utveckling tro också att detta krig kan medföra något gott och nyttigt även om de icke nu kunna säga vad. Utvecklingen fullföljer sin väg med en tidmätarens regelbundenhet, och även om den ibland avbrytes med en revolution så avancerar dock alltid mänskligheten fram mot målet.

Men så länge militarismen är nödvändig för statens upprätthållande, så försvinner den icke. Det är blott med statens försvinnande som militarismen kan försvinna.

Det Anarkistiska Biblioteket

Ferdinand Domela Nieuwenhuis
Staten och militarismen
1917

Tidningen Brand #3 1917

www.anarkistiskabiblioteket.se